

[A. M. Hansen.]

1934—35, var der eet eneste Problem, der optog Sindene: Udsigten til, at Sukkerhøsten vilde overstige det hjemlige Forbrug saa meget, at der skulde eksporteres Sukker. I Bemærkningerne til Forslaget i Fjor stod der — jeg udbeder mig Formandens Tilladelse til dette og enkelte andre korte Citater — det kan læses i Tillæg A. Sp. 3192 —:

„For saa vidt det maatte vise sig, at Sukkerproduktionen for Kampagnen 1934—35 i Forbindelse med de fra Kampagnen 1933—34 overførte Beholdninger overstiger det hjemlige Forbrug, er det Hensigten eventuelt at søge det overskydende Kvantum eksporteret. Det Tab, som Sukkerordningen maatte medføre som Følge af, at en eventuel Overskudsproduktion for de to Kampagneaar ikke kan sælges til den fastsatte Melispris, fradrages i de Beløb, der ellers vilde være at udbetale som Tantième til Roedyrkerne for den forestaaende Kampagne“.

Altsaa her var ene og alene taget Forbehold over for den Eventualitet, at Sukkerproduktionen for 1934 blev stor. Desværre staar vi nu i den Stituation, at Sukkerhøsten blev overordentlig ringe, vel den ringeste Gennemsnitshøst pr. Arealenhed, vi endnu har haft her i Landet. At dette er en Katastrofe for Dyrkerne, er forstaaeligt, og at det paa de Egne, hvor Sukkerroedyrkerne har indrettet deres Levevis efter disse faste Betalinger ved Terminerne, rammer overordentligt haardt, er der mange Eksempler paa.

Som det vil være mange bekendt, bliver der jo udbetalt et Forskud paa 100 Kr. pr. Tønde Land ved Juni Termin. Landmændene i Sukkerroegnene er vant til at regne med dette, til at klare Terminen med, og naar December Termin kommer, faar man som Regel første Afregning med Fabrikken. Men i Aar er det gaaet saadan, at mangfoldige af de Landmænd, som kom for at skulle have Afregningen, og som er vant til at faa deres Terminspenge, ved December Termin maatte gaa med Besked om, at de skyldte saa og saa mange Hundrede Kroner. Derfor er en saadan Misvækst, som det allerede er sagt, intet mindre end en Katastrofe. Men det er ikke alene en Katastrofe for Dyrkerne, det er ogsaa en Katastrofe for Arbejderne. Sukkerkampagnen paa Fabrikken bliver en halvanden Maaned kortere, Arbejdsløsheden indtræder for Tusinder af Arbejderhjem denne halvanden Maaned tidligere, og det betyder igen store Byrder til Arbejdsløshedshjælp for Kommunerne i

disse Egne. Derfor er en Misvækst paa Sukkerroearealerne en Katastrofe, som rammer Egnen ganske overordentligt haardt.

Men jeg ved meget vel, at man ikke kan yde Støtte fra det offentlige over for Misvækst. Det ærede Medlem, Hr. Larsen-Badse opstillede nogle Regnestykker, hvorved han fik frem, at der var 18 Mill. Kr.s Forskel paa Udbyttet fra det ene Aar til det andet, hvis man tog det bedste Aar og sammenlignede med det daarlige, og en Forskel paa 12 Mill. Kr., hvis man tog et Middelaar. Ja, det er rigtigt, men det er ikke alene for Sukkerroedyrkerne sligt finder Sted, det er jo Landbruget i sin Helhed ude for. Det er Landbrugets Vilkaar mere end noget andet Erhvervs at være undergivet de store Forskelle fra det ene Aar til det andet. Det kan ikke nægtes, at den samme Misère, som har ramt Sukkerroerne, har ogsaa i Aar ramt Foderroerne. At dette har katastrofal Virkning, om end ikke i de Dimensioner, som jeg paaviste ved Sukkerroedyrkingen, fordi denne rammer til saa mange Sider, men at en Fejlsugning for Foderroernes Vedkommende og andre af Landbrugets Afgrøder for selve Landbrugerne virker lige saa katastrofalt som dette, kan enhver se.

Derfor mener jeg, at det vilde være ganske forkert at fastlægge en Roepris eller en Sukkerordning paa et saadant Misvækstaar som det, vi har haft i Aar, og dette indses fuldt og helt ogsaa af den betænksomme Sukkerroedyrker, men alligevel er det foreliggende Lovforslag blevet en Skuffelse for Dyrkerne. Grundene hertil er forskellige. Der var hos Dyrkerne skabt en tillidsfuld Forventning om, at der i nogen Grad vilde blive raadet Bod paa den Katastrofe, Misvæksten havde været for dem. Denne Forventning har faaet Næring paa forskellige Maader. For det første ventede man, at Ministeren vilde forhøje Sukkerprisen i Henhold til den Bestemmelse, der indførtes i Loven af 30. Marts 1933, som samtlige de tre tidligere Ordførere har omtalt, den Bestemmelse, der bemyndiger Handelsministeren til at forhøje Prisen paa Sukkeret, naar Hensynet til Fabrikkerens Drift og Udbyttet af Roearalerne pr. Arealenhed maatte findes at begrunde dette. Tidligere var der kun en Bestemmelse om, at Forhøjelse skulde ske af Hensyn til Fabrikkerens Drift, men der blev altsaa indført dette. Den Forhøjelse af Sukkerets Pris er ikke sket, og jeg maa erklære mig enig med den højtærede Minister, naar han siger, at han længst muligt vil undgaa denne Forhøjelse. Naar man overvejer Spørgsmaalet nøje, tror jeg ogsaa,